

חבלי מולדת

שירים בעקבות הגירוש מגוש קטיף

לתשובת השנה

תמונת כריכה: חורבות בית משפחת אדרי, נצר חזני
שיר ועיצוב הכריכה: יצחק אברהמי

כל הזכויות שמורות למחברים

מנחם-אב התשס"ו

יוצא לאור עולם בע"ה

על יד הישיבה הגבוהה "מאור טוביה"

מצפה יריחו

להשיג אצל: 050-6565524 (עוזיאל)

הקדמה להוצאה ראשונה

חוברת זו יוצאת כדי ליצור שיח ולפרוק את אשר על לבנו לאחר השבר שפקד אותנו בעקבות חורבן גוש קטיף וצפון השומרון. יש כאן, בחוברת הזאת, שירים מכל המינים והסוגים כמעט - בין אדם לקונו, בין אדם לעצמו, בין אדם לחברו, בין אדם לעמו, ואף בין אדם למגרשו. שירי שאלה, שירי תשובה, שירי זעקה, שירי תפילה. שירים שנכתבו לשעתם, ושירים שנכתבו לדורות.

תודה לה' יתברך שנתן בנו את הכח ליצור ולפרוק למרות הכל. תודה לכל הכותבים שהסכימו לתת מפרי עטם, ולכל המסייעים במלאכה.

תודה לכל אחד ואחד מבני החבורה הקדושה והנפלאה שבתוכה נולדו השירים הללו, מתוך פירגון, אהבה, ערבות הדדית וחדות יצירה ואמונה. תודה מיוחדת לכל אחד ואחד על התמיכה ותחושת ה"יחד" בימים הקשים, מי בתוך הגוש ומי מחוצה לו, שנתנו את הכוחות.

לכולם, על הכל - תודה.

העורכים

בין כסה לעשור תשס"ו.

עריכה ועיצוב: יצחק אברהמי ודוד ברוקנר.
כתיבה: יצחק אברהמי, חיים אריה בוירסקי, דוד ברוקנר,
ינון אליה חדד, אלעד כהן, יחזקאל ליפשיץ, יעקב זכריה נמן,
עוזיאל דוד סולקיס, נפתלי קירש, שמואל חיון.
ניקוד: רפאל מיוחס, יעקב מתלון ודוד קורץ.

מבוא להוצאה ראשונה

יומם יצֵנָה ה' חֶסֶדוֹ, וּבִלְיָלָה שִׁירָה עָמִי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי:

מתוך משברי התקופה, מתוך הסערות והטלטלות, מתוך החתך הנורא שבבשר החי, מהפצע הממאן להרפא - פורץ ושותת הדם. והדם הוא הנפש.

עם תומם של ארבעים ימי אבל, מתוך החושך והאיפול שבנקרת הצור - הקרה, הצרה - בה הושמנו כולנו, מתוך המקום ממנו אין פניו נראות אלא רק אחוריו, כשאנחנו כוספים כל כך לראות את כבודו ולהביץ את יושר דרכיו, לחזות עין בעין בטובו העובר על פנינו בחן וברחמים, עודנו בחיים חיותנו---

--- מתוך הרעות הרבות והצרות אשר מצאונו, מתוך הסתר הפנים המכופל, מתוך הבכי על כי נראה כאילו אין אֱלֹהֵינו בקרבנו - פרצה ועלתה השירה, שירת בית המדרש, להיות לנו ולענות בנו לעד כי לא שכחנו ולא שקרנו, ואף בנקרת הצור עודנו קדים ומשתחוים לפניו ועומדים נכונים לבוקר כי בוא יבוא.

מתוך תחינה: "אם נא מצאתי חן בעיניך ה' ילך נא ה' בקרבנו כי עם קשה עורף הוא, וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו". ומתוך אמונה בצור שכל דרכיו משפט, אֵל אמונה ואין עוול הוא, צדיק וישר - שאותה ברית שנכתרה עם אבינו אברהם בתוך האימה החשכה

ושהמשכה עם רבנו משה בנקרת הצור וחתמתה קבל עם רב
בערבות מואב על ירדן ירחו - תשוב ותתעורר באהבת קדומים
ובזכירת חסד נעורים אף אתנו - מתוך התחינה והאמונה גם יחד
קמנו מאבלנו ואמרנו שירה. כי ידענו: אף אם נחשים ועקרבים
סביבנו אין הבור ריק, וסופו להנביע מימיו ולפרוץ ולעלות, אף אם
עכשיו מכזב הוא--- ושרנו את השירה וציוונו בה: עלי באר!

* * *

מתוך התבוננות במלכנו דוד באנו לאחוז בשיפולי גלימת מלכותו,
שלא פחד ולא ירא ובמצריו ובמצוקיו במ מצא מסתור לא חדל
מלשיר ומלהקשות: "עד אנה? עד אנה? עד אנה?...?" ומתוך כך,
מתוך קריאתו יִה מן המיצר ובטחונו בחסד ה' כי יגמול עליו,
זיכהו ה' להעמיד רגליו במישור ובמרחב ולשיר מתוך רווחה
ושמחה. אף אנו באנו לשוב ולבקש את ה' אֱלֹהֵינו ואת דוד מלכנו,
ולפחד אל ה' ואל טובו בצר לנו.

ושירתא עשיריתא עתידין למימר יתה בני גלותא, בעידן
דיפקון מן גלותא.

(תרגום שיר השירים א,א)

הקדמה להוצאה שניה

שנה עברה, ועדיין לא נשתכח החי מהלב. ולבנו כבד ורוגש עלינו, בעת שעולים הזכרונות וצפים, ובה בעת מוסרים חיילנו נפשם בין הרי הלבנון, ועדיין אין צרות ראשונות משתכחות מפני אחרונות. לכן שטוחה בקשתנו בזאת לפניך הקורא: אל נא תראה חוברת זו כקטרוג וכחובה, אלא אדרבה, כלימוד זכות על עם ה' הגולה גולה אחר גולה בארצו הוא, ותחינה לאבינו מלכנו, שלא יאריך עוד אפיו לעוברי רצונו.

במהדורה שיצאה מיד לאחר הגירוש נקרא הקובץ בשם "מן המצר". כעת, עם הוצאתו מחדש, הענקנו לו פנים חדשות ושם חדש - לזכר אלו שכבר אינם בידינו ואלו העוברים עלינו, ובתפילה שיפלו לנו חבלינו בנעימים, ואף מהם נחלץ במהרה לשמחה ולגאולה שלמה.

בימי אבלות על שני החורבנות - ראשון ואחרון - ובימי תיקון חטא המאיסה בארץ חמדה, אנו נושאים עינינו בתפילה נגבה וימה, אף קדמה צפונה, ולבנו רוחש תפילה: תתנו לשם ולתהילה, תשיבנו אל החבל ואל הנחלה, תנשאנו למעלה למעלה...
ויהיו נא אמרינו לרצון לפני אדון כל.

העורכים

בין המצרים תשס"ו

1936 לחורבן המקדש

שנה לחורבן הגוש.

חוני

וְכִשְׁקַמְתָּ, חוֹנִי

מָה רָאִיתָ?

מָה הִשְׁתַּנַּה?

פְּנִים חֲדָשׁוֹת, שְׂמוּעוֹת מְאִירוֹת

הַתְּחִלָּה הַמְשֻׁטָּר?

מִי נוֹלַד

מִי נִפְטָר

כַּמָּה מְלַחְמוֹת עַל הָאָרֶץ עָבְרוּ

כְּשִׁישַׁנְתָּ שֵׁם תַּחַת הַשָּׁן

אֱלוֹ מְדִינוֹת קָמוּ

אֱלוֹ עָרִים נִבְנוּ לְתַלְפִּיּוֹת

הַהִכָּרְתָּ אֶת הַנּוֹף

שְׁנֵשֶׁקֶף לְעֵינַיִךְ
שְׂכֵמוֹ אַךְ-מִצְמִצּוֹ לְרַגַע קָטָן

כְּלוּם נִבְנְתָה צִיּוֹן

כְּשֶׁהֵייתְךָ כְּחוֹלָם

שְׁבָעִים שָׁנָה

הָאֵם לֹא מִצָּאתְךָ חֵבֶר

מִפְּנֵי שֶׁהֵייתְךָ זָקֵן מְדִי

עָבוֹר הַצְּעִירִים

שֶׁפָּתְאֵם הָעוֹלָם שֵׁיךְ לָהֶם

הוּא חוֹנֵי!

לוֹ אַךְ אֵישׁוֹן יוֹמִים-שְׁלֹשָׁה

אוֹ שְׁבוּעִים

בְּלִי חֲדָשׁוֹת

בְּלִי דָם שְׂזוֹרִם בְּשֶׁצֶף אַנְדְּרִנְלִין

אוּ נִשְׁפָּךְ עַל הָאָרֶץ כַּמִּים

וּכְשֶׁאֶתְעוֹרֵר,

וְאֶרְאֶה שְׁנִבְנַתָּה כְּבַר צִיּוֹן,

לֹא אֶשְׂאֵל כִּיצַד שִׁמְשׁוּ בְּעַרְבוּבִיא

חֶרֶבּוֹ וּבְנִין

מִוֹת וְחַיִּים

גְּלוֹת וּגְאֻלָּה ---

רַק אֶמְלֵא שְׁחֹק פִּי

וּלְשׁוֹנִי - רְנָה.

עוזיאל דוד סולקיס

הקטופה כמו רגע

הֶקְטוּפָה כְּמוֹ רֶגֶעַ
שׁוֹכְנַת חוֹלוֹת
דְּבָקָה לְעֶפֶר וְאֶפֶר---
לֹא בְּתִים טְחוּנִים טְחֻנָּתָם
בְּחֶמֶת כְּלִים כְּבָדִים
אֲחִים מְשֻׁחִיתִים
לֹא בְּתִים שְׁרוּפִים
שְׁלָחוּ צוֹרָרִים בְּאֵשׁ וְעֵינֶיךָ רוֹאוֹת
גְּלָתָהּ יְהוּדָה מֵעַנֵי הַדַּעַת
וּשְׂכִינַת עֲזָנוּ

מְנַהֶמֶת בֵּין חוֹלוֹת שׁוֹמְמִים
לְבָבוֹת עֲשׂוּקִים, מִבְּעִים כּוֹאֲבִים -
אֹי לוֹ לְמַלְךְ
שֶׁהִגְלוּ בְּנָיו אֶת בְּנָיו;
וְאֹי לָהֶם לְבָנִים

יצחק אברהמי

"אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין: הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו? אמר ליה: 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ'."

(ברכות ו ע"א)

תפילין

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם
 שְׂאִיו הָעוֹלָם מְקוּמָךְ
 וְאַתָּה מְקוּמוֹ שְׁלוֹ
 וּמִי יֹאמֵר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה
 וּלְאֵן תִּכְנַס וּלְאֵן לֹא.
 שָׁם, מֵעֶבֶר לְמַחֲסוֹם כְּסוּפֵינוּ הַנְּעוּל
 בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁבְּנֶצֶר חֲזָנִי
 עַל הַבֵּימָה
 מֵצַד שְׂמָאל
 הִיָּתָה עֲרַמַת מְרָאוֹת

קִטְנוֹת, לְיִשׁוּר תְּפִלִּין,
מוֹנַחוֹת לַחֲלָקָה, חֲנָם.
רְאֵה נָא, אוֹלֵי עוֹד
נוֹתְרָה שָׁם מִרְאָה
וְלוֹ סְדוּקָה, וְלוֹ שְׂבוּרָה,
וְהֵבֵט בָּזוּ, בְּתַפְלִיךְ -
גוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ -
הֵם זְזוּ מִמְּקוֹמָם...

דוד ברוקנר

בית הכנסת בנצור חזני

חמש מערכות בכתום

.א.

מַצֵּב הַתְּאוּרָה: חֲשׂוֹךְ, לְאֵט
עוֹלָם אוֹרוֹת רַכִּים
צִיּוֹץ שֶׁל צַפְרִים וּמְנַגֵּינָה שֶׁל
בֶּקֶר, עַל כֶּסֶא כְּתַנֵּת
שֶׁל פְּסִים כְּתוּמִים, מֵהֶם עֲבִים מֵהֶם
דְּקִים בְּמִרוֹחִים שׁוֹנִים בְּסֹדֶר אֶקְרָאִי;
הַנְּחָה יָפָה מְעַרְב.
שִׁמְשׁ נְעִימָה שֶׁל שַׁחַר
עוֹלָה מִבְּעַד לַחֲלוֹן
וִילוֹן בְּרוּחַ קֵלָה.
מִסָּךְ יוֹרֵד.

ב.

מַצַּב הַתְּאוּרָה: אֹר יוֹם
כָּתַם, שְׁמִים בְּהִירִים
אֹשָׁה וּמֶרְחֹק גְּלִי הַיָּם
בְּכַחְצֵי גֶרֶן יְשׁוּבִים
בֵּינוֹת קֶשִׁים וּמְלִילוֹת
אָחִים וְאָב.
הַיֶּלֶד לְבוּשׁ הַכְּתָנָת
עוֹמֵד. פְּנָיו כְּלָפֵי אָחִיו
יָדָיו פְּרוּשׁוֹת כְּמִסְבֵּיר, כְּמִסְפָּר
מֵהֲזוּיֹת הַזֶּה נִתֵּן לְרֵאוֹת
שֶׁתִּלְתְּלוּ סְדוּרִים יָפָה.
מִסַּךְ יוֹרֵד.

ג.

מִצָּב הַתְּאוּרָה: אֶפֶל כְּמוֹ
מְעַנֵּן. כְּנוֹרוֹת
וּנְבִלִים בְּרַקַּע. דְּמוֹת אִשָּׁה
בַּגֶּרֶן לְבִדָּה, אוֹסֶפֶת שְׂבָלִים
לְאַלְמוֹת. כָּאֵב כְּמוֹ
מְלוֹהָ אֶת תְּנוּעוֹתֶיהָ
הִיא עוֹצֶרֶת וְנִשְׁעֶנֶת אֶל
חֵלּוֹן, צוֹפָה כְּמוֹ
מִצְפָּה לְנֶס, לִישׁוּעָה, לִילָד
שִׁיחִזּוֹר.
מִסַּךְ יוֹרֵד.

ד.

מַצֵּב הַתְּאוּרָה: אֲוֵרוֹת עֲזִים,
שְׁקִיעָה חֲמָה צוֹבַעַת אֶת הַכֹּל
בְּרַקַע חֲלִילִים מְקוֹנְנִים
אֲחִים בְּלְבוֹשׁ
שְׁחֹר כְּעַת, פּוֹסְעִים
מְהַרְהָרִים, אִישׁ
נְעָלִים לְרַגְלוֹ, כְּעַת
נִקְנוּ מֵהָאוֹרְחָה
הוֹלְכִים כְּמוֹ הַלּוֹמִים, לֹא
מְרַגִּישִׁים כְּאֵב. שְׁקִיעָה.
מְסַךְ יוֹרֵד.

ה.

מַצַּב הַתְּאוּרָה: חֲשׂוֹךְ, פָּנֵס רְחוּב בְּאוֹר קְלוּשׁ
הַיָּם מִרְחוֹק נִשְׁמָע, בְּגִבָּה
כּוֹכָבִים מִתְנַוָּצְצִים מֵעַל צְדוּדֵי־תַּבֵּיט
בְּאַפְלָה. שִׁירָה שְׂקֵטָה, יִפְחֹת.
הַאוֹר לְאֵט, מְעֵט עוֹלָה
לְפָנוֹת הַבְּקָר מִתְגַּלִּים מְטָה מוֹצֵעֵת וְכֶסֶא
עָלְיוֹ מוֹנִיחַת מְקַפֶּלֶת
כְּתִנֵּת שֶׁל פְּסִים כְּתוּמִים קְרוּעָה.
מִתַּחַת לְכֶסֶא - קֶשׁ
רְמוּס, כּוֹכָבִים, מִי יִתֵּן
יִחְזְרוּ לְמְקוֹמָם בְּרִקְיעַ.
מְסַךְ יוֹרֵד.

יצחק אברהמי

פריקה

לו תתַּנְנוּ לַפְּרוֹק
 אֶת מוֹעֶקֶת הָאֲרָגְזִים
 הַנְּאֻסָּפִים בַּפְּנוֹת
 וּמִתְמַלְאִים וְנִחְתָּמִים...
 בְּאֵטָם קִרְטוֹנָם,
 נְחוּשִׁים, מִסְתִּירִים,
 בּוֹלְעִים בְּחִיקָם אֶת יְפֵי הַשָּׁנִים---
 לו תתַּנְנוּ לַפְּרוֹק
 בְּשִׁמְחַת הוֹדְיָה
 כְּאֶשֶׁר יִפְרוֹק הַדּוֹמֵעַ
 אֶת כֶּבֶד בְּרֶכֶת הַשָּׁנָה
 בְּרֶנָּה, בְּרֶנָּה, בְּרֶנָּה---
 לְהַנִּיף לְפָנָי מִזְבַּחַךְ
 אֶת יְבוּלֵי הָאֲרָגְזִים

וְלֹהֲשֵׁתֶּחֱחֹת וְלִשְׁחֹת

כְּכַרְיַעַת הַמּוֹדִים...

לוֹ תִתְּנֵנוּ רַק לְשׁוֹב

רַק לְשׁוֹב, וְלֹהֲשִׁיב

כָּל רְצוֹן - לְשָׂרְשׁוֹ

וְכָל חֶפֶץ - לְמִקְוֹמוֹ:

שְׂמִיכוֹת־לִילֵה־טוֹב לְמִטָּה הַרְבֵּה

זְמִירוֹנִים וְסִלְיֹחוֹת לְמִדְּף הָעֶרְגָּה

כְּלֵי אֶכֶל - לְמִטְבַּח

מְנֹרוֹת - לְתִקְרָה...

בְּרֶן וּבְשִׁיכָה---

לוֹ תִתְּנֵנוּ לְפָרוֹק מוֹעֵקָה.

דוד ברוקנר

י"ב אלול, 30 יום לאריזת בית משפחת מזוז, נצר חזני

ת"ו. מחשבות שהתרוצצו בראש כל משך זמן האריזה.

יושב המפלצת

עצרו! אָנִי מִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ,
הַיּוֹשֵׁב בַּמְּפִלְצָת הַצְּהָבָה.
חֲזֹר עַל עֲקֻבוֹתֶיךָ
וְאַל תִּפְגַּע בָּהּ, בְּאַהֲבָה---

תִּנּוּ לָהּ אֶת הַיְלֹוד הַחֵי
וְהַמֵּת אֶל תִּמְיֹתָהּ.
אַל תִּכְבּוּ אֶת חַיֵּי---
זַעֲקֵתִי לְשׂוּא, לַתְּהוֹ.

מֵהַחֹלוֹת וּמִשְׂמֵי הַשָּׁמַיִם
הוּא עוֹנֶה לִּי בְּקוֹל מְהֻדָּד:
גַּם לִי גַם לְךָ לֹא יִהְיֶה, גְּזֹרֵנִי!
אַכְזָרִי שְׂאֵפֶשֶׁר לְהַתְּאַבֵּד.

אל תלך, מְנוּל.
אחרי שהחרבת את ביתי -
עשה טובה, חיל,
והרג עמו גם אותי---

טפסתי למושב הנהג.
הבטתי ולבי נדם.
הוא אמנם לא היה ריק, אך-
לא היה בו אדם.

חיים אריה בוירסקי

"יש לבבות ויש לבבות -

יש לבות אדם ויש לבות אבנים.

ויש אבנים ויש אבנים -

יש אבני דומה ויש אבנים לבבות"

(״כתלנו״, לנתיבות ישראל א עמ' כב)

אבנים לבבות

בֵּית קִדְשֵׁנוּ וְתַפְאֲרֹתֵנוּ אֲשֶׁר הִלּוּךְ אַבֹּתֵינוּ -

הָיָה לְשֹׁרֶפֶת אֵשׁ!

וְכָל מַחְמְדֵינוּ -

הָיָה לְחִרְבָּה!

הַעַל אֵלֶּה תִּתְאַפֵּק ה'?

תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבִי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת
 אֲבָנִים לְבָבוֹת, אֲבָנִים לְבָבוֹת.
 עַל אֶבֶן אַחַת שִׁבְעָה עֵינַיִם, אֲבִי הָרֵאשָׁה
 אֲבָנִים לְבָבוֹת.

(לְמָה פָּרַצְתָּ גְדֻרְיָהּ וְאָרוּהָ כָּל-עִבְרֵי-דָרְךָ?
 יִכְרַסְמָנָה חֲזִיר מִיַּעַר וְזִיז שְׂדֵי יִרְעָנָה!
 תִּחְשֶׁה וּתְעַנְנֵנוּ עַד מָאֵד?
 אֵת נֹוהוּ הַשָּׁמוּ!)

וְשׁוֹתֵת דָּם הַפְּרִכֶּת הַמְדַקְרֶת
 וְצוֹחוֹת אֲבִי הַקֹּדֶשׁ הַנְּתוּצוֹת
 וְהַתְּהוּ וְהַבְּהוּ וְהַחֲשֹׁן, וּבִתְּוֹן -
 הָאֲבָנִים הַלְּבָבוֹת.

(אָמַר:) כִּי אִם מָאָס מְאֻסָּתָנוּ?
 (וְשָׂמָא רַק) קִצְפַּת עָלֵינוּ עַד מָאָד?
 (עֵנָה:) הַמָּאָס מְאֻסָּת אֶת יְהוּדָה?
 (וְאוּלַי) בְּצִיּוֹן גָּעְלָה נִפְשָׁךְ?
 וּלְפַתַּע גְּלִינוּ - אֵינָנוּ לְבַד.
 נִשְׂרַפְנוּ מִקְפִּים בְּגוּיֵי הַתּוֹרָה.
 וּבִיחַד, חֲבוּקִים, גּוּיִלִים נִשְׂרַפִּים
 וְאַבְנִים לְבָבוֹת וְאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת.

שְׁבַת מְשׁוּשׁ לְבָנוּ

מְקוֹם בּוֹ הָיוּ עֵינָיו וְלִבּוֹ
 וְכָל לְבָבוֹת שְׂמֵחוּ בּוֹ.
 וְכַמָּה בְּרִיתוֹת נִכְרְתוּ שָׁם?

וְכִמָּה קִבְּלוּ עַל מְצוֹת?
 וְכִמָּה חֲתַנִּים, וְכִמָּה כְּלוֹת?
 וְכִמָּה אֲבֵלִים וּמְצַדִּיקֵי דִין?
 כִּמָּה תְּפִלוֹת, כִּמָּה תְּחִנוּת?
 וּבַמָּקוֹם הַהוּא - שָׁם הָיוּ עֵינֶיךָ פְּתוּחוֹת
 לְשִׁמְעַ אֶל הָרְנָה וְאֶל הַתְּפִלָּה
 וְשָׁם הָיוּ יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים
 וּמִסְתַּכְּלִים כְּלָפֵי מַעְלָה, וּמִכּוֹנִים אֶת לְבָבָם...
 וְלֹא גָבְרוּ עֲתָהּ, וְלֹא נִרְפְּא שְׁבָרָם.

וְאֶפְלוּ לְשֹׁכֵת חוֹתְמוֹת אֵין לָנוּ
 לְגַז אֲבָנֵי הַמַּזְבֵּחַ שֶׁשֶּׁקְצוּם פָּרְאֵי יִשְׁמַעְאֵל.
 יְהִי רְצוֹן שֶׁיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ לְרְצוֹן וַיִּכְפַּר לָנוּ -
 כְּאֵלוֹ (וְשִׁהְרִי) נִסְקַלְנוּ עִם הָאֲבָנִים הַמִּנְתָּצוֹת
 כְּאֵלוֹ (וְשִׁהְרִי) נִשְׂרַפְנוּ בְּאוֹתָן הַלְּהָבוֹת

כָּאֱלוֹ (וְשֹׁהַרִי) נִחַנְקֵנוּ בְּעֶשֶׂן הַנוֹרָא
כָּאֱלוֹ (וְשֹׁהַרִי) נִשְׁפַּךְ דָּם לִבְנוֹ הַשׁוֹתֵת עַל קִיר מְזַבְחֶךָ
הַהָרוּס
וְתִרְצָנוּ.

דוד ברוקנר

נכתב ביום השריפה הגדולה.

עצים ואבנים "שפך חמתו על עצים ואבנים"

(איכה רבה ד, טו)

קִרְעוּ לְבַבִּי

אֶל תִּשְׁאִירוּ שְׂרִיד

קִרְעוּ בְּאַבְחַת גְּרִזִּים

לֹא לֵב אָדָם

אֲתֶם כָּאֵן קוֹרְעִים

כִּי אִם עֵצִים וְאַבְנִים.

וְגִלְגַּלְתְּ חֲבָלוֹ

רוֹצְצוּהָ כְּלֵה

עַד הָעֶרְף רִטְשׁוּ הַפְּנִים

לֹא פָנֵי אָדָם אֲתֶם מְרִטְשִׁים

כִּי אִם עֵצִים וְאַבְנִים.

וְשִׁבְרוּ מִפְּרֻקְתִּי

גַּם יָדִי, גַּם רַגְלִי

הֶעֱלוֹנִי בְּאֵשׁ עַד אֲבֹד!

כִּי לֹא בֶן-אָדָם

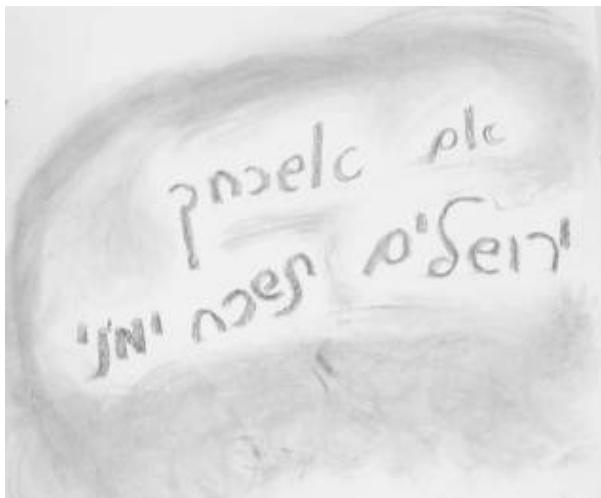
תִּכְלֹו, כִּי אִם

עֲצִים וְאֲבָנִים בְּלֹבֵד.

אלעד כהן

חטא אלול

יום שריפת בתי כנסת בארץ ישראל

כשנכנסו נכרים

בֵּין הַלְהָבוֹת הָאוֹחֲזוֹת
 וּמִלְחָכוֹת אֶת בֵּיתֵנוּ הַמְשֻׁתָּף
 אֲחוּזֵי בְהֵלָה מְלֵה־בֵּיט מְאַחֲזֵינוּ
 עַל הַמְהַפְּכָה וְהַשְׂרָפָה
 מִפְּחָדִים שְׂדֵמְעוֹתֵינוּ יִקְפְּאוּ עַל לְחַיֵּינוּ
 בְּקֹר הַנִּכְוֹר וְהָאֵימָה הַחֲשֻׁכָה
 וְנִהְפֵךְ לְנֹצֵיב מֶלֶח, מִצָּבֶת עַד לְעִבְרֵי דָרֶךְ
 עַל בְּרִית עוֹלָם אֲשֶׁר שָׁבְתָה
 וְאִין אֶתֵּנוּ אִישׁ יוֹדֵעַ - עַל לָמָּה וְעַל מָה?
 וּמִתּוֹךְ דַּחֵף בְּלִתֵּי נִשְׁלַט
 לְלִטּוֹף וְלִהְתַּרְפֵּק בְּרֵאִיָּה אַחֲרוֹנָה -
 סִבְּנוּ וְנִקְרְעוּ עֵינֵינוּ, כִּי רָאִינוּ
 (מִבְּעַד לְפָרְכַת הַמְּגַדָּרֶת וְהַיְחָל הַרִיקוֹן,

וּמִבְעַד לְתַנּוּר הָאֵשׁ וְלַעֲשׂוֹן הָעוֹבְרִים) -

אֶת חֲבַתְךָ הַדּוֹחֶקֶת בְּנוֹ

כְּשֶׁפָּגַעְנוּ אֵלֶיךָ וּפָגַעְנוּ אֵלַינוּ,

מְעַרְבִים בְּךָ וְאֶתָּה מְעַרְהָ בְּנוֹ

וְאָנּוּ הַרוֹגִים עֲלֶיךָ וְאֶתָּה נוֹשֵׂא סְבִלְנוּ וּמְכַאֲבֵינוּ -

וּפָחַד וְרָחַב וְרָגַשׁ לְבַבְנוּ.

כָּל כֵּן וְעַד כָּאן?

אֶהְבֶּת רִשְׁפֵי אֵשׁ שְׁלֵהֲבַתְיָהּ.

דוד ברוקנר

פק"ל כיסים למגרש

השִׁמּוֹן לֵב הָעַם
בְּבִגְדִים, בְּמַדִּים
בְּסִרְבָּל
בְּמִשְׁקָפֵי שֶׁמֶשׁ שְׁחֹרֹת.
וְשִׁנְנֵת
אֶת צוֹ הַדְּמוּקְרָטִיָּה
לְחִילָיִךְ, לְפִקּוּדֶיךָ, לְתַלְמִידֶיךָ,
וְדַבְרֵת בּוֹ
בְּשִׂכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ
וּבַעֲת דָרֵשׁ אֶחִיךָ אוֹתְךָ.
חֵיל, סֵדֵר רְגִשׁוֹתֶיךָ!
שִׁים דְּמַעוֹתֵינוּ
בְּנֹאדְךָ, בְּבִקְבוּק
לְהִיּוֹת.

חֵישׁ חֵישׁ
נְחוּשׁ וְרָגִישׁ
(אֵילוּתַי לְעִזְרַתִּי חוֹשֶׁה
מֵהָר עֲנֵנִי כְּלֶתֶה רוּחִי)
כֵּלָה
שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי,
וַיֵּאָרוּהוּ כָּל-עֲבָרֵי-דָרְךָ,
לְתַפְאֶרֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

נפתלי קירש

"לְהַתְעַנּוֹת לִפְנֵי אֱלֹהֵינוּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ דֶרֶךְ
יְשָׁרָה לָנוּ וּלְטַפְּנוּ וּלְכָל רְכוּשֵׁנוּ"

(עזרא ח כא)

"נפתולי א-להים - ואני מפרשו לשון 'עקש'
ופתלתול'. ואונקלוס תרגם לשון תפילה"
(רש"י בראשית ל ח)

נפתולי דרך

הַתְּרַגְּשָׁה וּבֹאָה

פְּרַעֲנוֹת לְעוֹלָם.

הוֹצִיאֵנוּ וְנָשׁוּב!

וּבְגָשׁוּר גָּפֶן כְּסוּפֵינוּ

עוֹלָה תִּפְלֵת דְרָכֵנוּ

מִתְמַרְתֵּ עִם נִיחוּחַ יְקִירֵנוּ וְנִסְכְּ דְמַעוֹתֵינוּ.

וממשיכה הדרך,
 ארכה ומפתלת
 קשה ומיסרת
 דרך פנימיה מלון ובית ארוח...

תוליכנו,

תצעידנו,

תדריכנו, ואין מחוז חפצנו.

ומפינו בוקעות המלים,

חותכות אך סמוכות

נאנחות אך בטוחות -

ותחזירנו לשלום...

שמואל חיון

נצר חזני

געגועים

"וַיִּתְאַוּהָ דָּוִד וַיֹּאמֶר מִי יִשְׁקֶנִי מֵיִם

מִבְּאֵר בַּיִת לֶחֶם אֲשֶׁר בַּשָּׁעַר"

שמואל ב כג

אֲנִי בְּעַרְשִׁי,

דְּמַעְתִּי בְּנֹאדִי

וְאֶרְאֶה אַבּוֹתַי בַּחֲלוֹם

וְאֶרְוֶץ וְאֶמַּר: אֲשַׁקְכֶם מִכַּדִּי

כִּד שֵׁל דְּמַע כָּאֵב וַיְגוֹן.

כָּאֵב לֶךְ לֶךְ מַעִיר מוֹלְדֶתְךָ

כָּאֵב בְּאֵרוֹת נִסְתָּמִים

כָּאֵב מְרַמָּה זֶה עֲשֶׂרֶת מוֹנִים

כָּאֵב הַפְּשֻׁטֵת הַבְּגָדִים.

וַיִּבְיֵנוּ אַבּוֹת

בֶּן בּוֹכָה עַל בְּרַכָּם

וַיִּרְאוּנִי כַּדָּם הַמָּלֵא.

וְאֶמַּר אֲלֵיהֶם

כִּי הִשְׁלַכְתִּי אֶל בּוֹר
גַּם חֶמֶר וְגַם לְבָנִים
וְעוֹד לֹא כִּחַדְתִּי דָבָר מִפִּיהֶם:
גַּם חָטְאתִי בְּחָטָא מְרַגְלִים.
וְהַכֵּל הֵם הִבִּינוּ אֲבוֹת אֲבוֹתִי
וּבָכוּ אֶתִּי בְּכִי תַמְרוּרִים
לֹא בְּכִי חָנָם
לֹא דָמַע אֲכָזָב
רַק בְּכִי אֲבוֹת מְבִינִים.

וְאִמְרַתִּי אֲזַ עוֹד
כִּי כָאֵב לִי נוֹסֶף
וְאִבְכָּה עַל כָּאֵב גְּעוּגוּעִים
אֲךָ כָּאֵב שְׂכָזָה
לֹא הֵכֵל מְבִינִים
כִּךְ רָאִיתִי פָּנִים חֲתוּמִים.

מי יתן לי, אִמְרָתִי, לִלְכֹת עַל שְׁבִיל
 בו דְּרַכְתִּי מִיּוֹם הַיּוֹלָדִי
 הַשְּׁבִיל הַפָּשׁוּט, הַמְרַצֵּף לְבָנִים---
 וְאַתָּא וְאַבְכָּה גְּעוּגוּעִים.

עַל שְׁבִיל עִם חֵבֵר אֶל בַּיִת סֵפֶר הַלְכֵתִי
 עַל שְׁבִיל עִם אָבִי לַתְּפִלָּה
 שְׁבִיל עִם אִמִּי לַחֲנוּת בו דְּלַגְתִּי
 שְׁבִיל לִשְׁכֹן בַּפְּנֹה.

וּפְתָאם בְּאֶמֶת בְּאֶמֶת הַתְּגַעְגְעֵתִי
 לְשְׁבִיל שְׁהִיָּה אֶל בַּיִתִּי
 שְׁהַרְגִישׁ אֶת יָדֵי כְּשֶׁעָלְיוּ רַק זַחְלָתִי
 וְזָכַר עוֹד רַגְלֵי בַּחֲרוּתִי.
 שְׁיִדְעֵתִי שְׁפָתוֹ וַיִּדַע הוּא שְׁפָתִי
 בַּיּוֹם בו נִשְׁקָתִי שְׁלוֹם
 בַּיּוֹם בו נִשְׁבַּעְתִּי אֲשׁוּב בְּךָ לְדָרוֹךְ

וְנִשְׁבַּע לְחַכּוֹת לִי בְדָם.

יִבְשׂוּ הַדְּמָעוֹת מֵעַל פְּנֵי אָבוֹתַי

יִבְשׂוּ הַדְּמָעוֹת עַד תּוֹם,

וְרַק עֵין אַחַת עוֹד יִרְדֶּה בַּפְּלָגוֹת -

הוּא הַבֵּין לְלִבִּי הַטְּהוֹר.

כִּי בּוֹר בְּבֵית לֶחֶם

הַזִּכִּיר לוֹ הַשְּׁבִיל,

וּבָקָה עָמִי -

עַד כִּי הִגְדִּיל.

(וְאָמַר לִי בְלַחֵשׁ -

אוּלַי בְּלִי מַלְיָם

אֲנִי וְאַתָּה מְבִינִים

שְׁעַד בֹּא יָבֵא יוֹם נֶקֶם וְשָׁלֵם

לֹא תִמַּח דְּמַעַת כָּל פְּנִים).

קינה

על חרבותיך קטיף זריות אחיך
 אחלקך ביעקב ואפיצך כספרי מוסר
 בשקע שמשך מי יבכה לך
 גבורה בלבך אצורה אמונה בידך
 בכרות הגורש עיניך מרום
 בכרות הגורש מנתק הפתיל
 מנר זכרון הצער מרגב עמל
 לא מדם הרוגיך שתתה אדמתך?
 נער קטן ירא מפחד פתאם?
 ועתה בכלי גולה כהמוג עשן
 לב קרוע בפעקעלאך גנוז.

חיים הלוי

והיית משוגע

וְהָיָה אִם תִּתְּנוּר אֶת הָאָרֶץ בְּעֵינֶיךָ -
וְעָלִיתָ זֶה בַּנֶּגֶב (שָׁם עָרֵי הָאֱהָלִים וּבְתֵי הָעֲרָאִי)
וְעָלִיתָ אֶת הָהָר (שָׁם הַמְּלוֹנוֹת וְהַפְּנִימִיּוֹת ו"לְמַעַן
אֲחִי")

וְרָאִיתָ מָה הִיא, וּמָה הָעַם הַפְּזוּר עָלֶיךָ---
וְהָיָה אִם שָׁמַעַ (בִּישׁוֹן) תִּשְׁמַעַ (לְחֻדָּשׁ) בְּאֲזְנֶיךָ
לְצַעֲקוֹת הַנּוֹרְאוֹת וְהָאֱלֻמוֹת וְלִבְכִיּוֹת הַחֲנוּקוֹת
לְגַלֵּי הַכְּסוּפִים וְלְרוּחוֹת הַגְּעֵגוּעַ הַנוֹשְׁבוֹת בְּדוּמֵי
הַלֵּילוֹת,

והטִיִּית אֶזְנֶךָ וְשִׁמְעֵת הַכְּצַעֲקָתָהּ (שָׁל אוֹתָהּ הַרְיִיבָה)---

והיִית מְשֻׁגָּע.

כִּי עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה

וְעוֹלָם הַפּוֹךְ וּמֵהַפֶּךְ רְאִית,

וְצַעֲקָת מֵתוֹךְ הַהֶפְכָּה!

וּבְכִית, אֶל תִּתֵּן פּוֹגַת -

עַל פְּרִיחָה וְנִעוּרִים וְתִקּוֹת הַצְּמִיחָה

וְעַל הַשּׁוּוֵי וְהַיָּשׁוּר וְהַבְּרִיאוֹת הַבְּרוּכָה -

שְׁחִיחָה רָעָה (כֵּן! חִיָּה רָעָה!) אֲכַלְתֶּם

וְדַעְתֶּם טָרֶף טוֹרְפָה,

וּסְגְרוּ בְּתוֹךְ בּוֹר, אֵין מֵאֵן וּלְאֵן

אֵין לְפָנַי אֵין אַחֲרַי, אֵין עֵתִיד אֵין עָבֵר

אֵין זֶהָב וְיָרֶק, אֵין כְּתוּם שְׁמֶשׁ, תִּכּוֹל יָם---

רַק כְּתָלִים לְבָנִים, וְרִיק, וּמְטַפְּלִים

וְרוּחוֹת כְּרָפָאִים בְּחִלּוּקִים חֲלָקִים...

וְאֵז תִּכָּה גַם אֶתָּה, וּלְבַבְךָ אֵז יִתְמָה,

וְעֵינֶיךָ תִּכְלֶה וְנִפְשֶׁךָ הִדְוֵאָבֶת תִּתְמוּטֹט וְתִכְרַע ---

וְהֵייתָ מְשֻׁגָּע.

וְאַיֶּךָ נֹכַח לְהוֹסִיף וְלַחֲיוֹת לְפָנָי ה' אֱ-לֹהֵינוּ

בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב -

וְחַיֵּינוּ וְאַחֵינוּ תִּלְאִים לָנוּ מִנָּגֵד,

וְאָנוּ אַתֶּם, חֲסֵרֵי אֹנִים וְחֲסֵרֵי כָל מֵרֵב רָעָה?

דוד ברוקנר

יום קודם כתיבת השיר נתלה פתק על

דלת בית המדרש בזה הלשון: "נא

להתפלל לרפואת... (בחורה מגוש קטיף

שלקתה בנפשה בעקבות הגירוש)"

בטולא דכופיתא

נְחִים בְּטֹלָא דְכּוּפִיתָא וּמִפְחָדִים לְצֵאת
 וּבְחוּץ נוֹפֶלֶת סֶכֶת דְדוּד
 וּתְפִלַּת אַבְיֵי נִשְׁמַעַת 'יִיתִי וְלֹא אֲחַמְנָה'
 וְגַם רַב יוֹסֵף סִגְי־נְהוֹר לֹא אֶתְנוּ וְאַנְחֵנוּ עוֹרִים
 וּבְכָל־זֵאת חוֹשְׁשִׁים לְמִצְמֵץ כִּי
 כְּמוֹ חֵלוֹם שְׁנַגּוּז הַכֹּל יַעֲלֶם
 כְּמוֹ אֶתְמַל וְשִׁלְשָׁם
 שֶׁהִתְעוֹרְרָנוּ מִחֵלוֹם
 לְקוֹל רַעַשׁ דְּחַפּוֹר
 וְצוּחַת יְלֵדָה
 וּבְכִי אֲנָשִׁים
 וְנָשִׁים וְטָף.

אֵינְנוּ מִבְּקָשִׁים מִמֶּנָּךְ אוֹת, רַבְּנוּ

אימתי בן־דוד בא?

אולי לכשתבנה עצמנה וימית

ותפל ותבנה

ותפל

ואין מספיקין לבנותה?

ובן־יוסף מתיסר יסורי מות

שאינו די בתפלת הצדיקים לבטלם.

ובן־דוד שואל חיים!

ולבי לי אומר:

חרבה קיסרי וחרבה תותר

ומה אם עכשו תור הישמעאלי לקרא

'סך קירי פלסתר'

ולא ידע שׁוֹי לדין

כד יקום דין

לפזר ברוח א-להים י"ב נשיאיו.

וְעֵינֵינוּ הַשְּׁמִימָה נְשָׂאוֹת לַחֲזוֹת
 בְּאֶבֶן הַנוֹפֶלֶת וְלֹא בַיָּדַיִם וּמְדִיקָה
 כָּל צֶלֶם עַל זְהָבוֹ-כֶּסֶף-נְחֹשֶׁתוֹ-בְּרָזְלוֹ וְחָרְסוֹ.

אֲזַ תָּשׁוּב לְתַפְאֲרָתָהּ אֶבֶן הָרֵאשָׁה
 שְׂכַבּוּדָה עַד עֶפֶר נְרִמָּס
 כְּשֶׁנִּתְפָּרָה מְנוֹרַת זְכָרֶיהָ לְאַפּוֹד אֲבִירֵי הַגְּרוּשׁ
 וּמַעֲפָר תִּקּוּם שְׂכִינָה, שְׂבִבֶשֶׁת פָּנִים מְסִתְלָקֶת
 וְקֵלָה מְרֵאשָׁה וּמְזֻרְעָה,
 כִּי אָדָם הָרֵאשׁוֹן מְצֻטָּעַר
 אֵיִה שְׂבָעִים שְׁנוֹתָיו
 וְאֵיִה בַר נַפְלִי.

הָאֵם גַּם הַיּוֹם בְּקוֹלְךָ לֹא שְׂמַעְנוּ?

עוזיאל דוד סולקיס

אדם

אָדָם גֵּרֵשׁ מִגּוֹן הָעֵדוֹן.
עֲכָשׁוּ הוּא מִתְהַלֵּךְ בְּעֶצְבוֹן
לְרוּחַ הַיּוֹם
עִם אִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו
בְּמִלּוֹנוֹת.
כֶּשֶׁהוּא עוֹמֵד בַּשַּׁעַר
הוּא רוֹאֶה אֶת אֲדָמְתּוֹ
אוֹתָהּ עֹבֵד וְשֹׁמֵר כָּל חַיּוֹ
שְׁרוּפָה וְכִסּוּחָהּ.
הוּא רוֹאֶה
אֶת כָּל הַנְּחָשִׁים שֶׁהִתְאַוּוּ לָהּ
רוֹקְדִים עַל
כָּל עֵץ הַגֵּן הַכְּרוּת.
וְלִבּוֹ אֵז יוֹצֵא אֶל הָאֲדָמָה הַזֹּאת, שְׁלוֹ,

וְרַק לַהֵט הַחֶרֶב מִתְהַפֶּכֶת בֵּינָה לְבֵינוּ.

הַדְמָעָה הַנוֹשָׁרֶת מַעֲיֵנוּ מְכָהָ גִלְגַּל חֶמָה.

אָדָם פּוֹרֵשׁ כַּפְּיוֹ אֶל הָאֵל הַמְסִתֶּתָר

וְשׂוֹאֵל אֵיכָה.

דוד ברוקנר

שאגה ממרומים

מִמְעוֹן קִדְשׁוֹ נִתַּן הַקּוֹל
מִמְרוֹם שְׁאֵגְתּוֹ
מִתְנַפְּצִים מְעַרְבָה בְּשִׁבְרֵי יָם
מְהַדְהִדִים בְּדָרוֹם בְּרַעַם רָם.

שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נוֹהוּ
עַל נוֹם
עַל יוֹנְתּוֹ שְׁבַחֲרָבָה
הַמְּנַהֶמֶת בְּתוֹגָה
בֵּיתָהּ, הַיְכָלָהּ,
עִירָהּ, יְשׁוּבָהּ.

וּלְפִתֵּעַ,
מִתְרוֹמְמֶת הַיּוֹנָה,

מְנַסָּה בְּלֹאוֹת הַגֵּיעַ עֲדֵיו
מִחֲרַבְתָּהּ לְחֲרִבוֹתָיו
לְבָכוֹת עִמוֹ יַחְדָּו
בְּחֲדָרָיו, בְּמִסְתָּרָיו.
שׁוֹב הִיא גּוֹלָה
בְּאֵין מְנוּחַ כֶּף רַגְלָהּ,
לֹא חֲרְבוּ הַמַּיִם
מֵאֲרָצָה נִחְלָתָהּ.

שמואל חיון

נצר חזני

דמי הלב

מְשַׁפְּלוֹת הָעֵינַיִם, שְׁבַת לוֹ הַלֵּב
נִדְמָה שְׁלֹאֲלוֹ שׁוֹם דְּבַר לֹא כּוֹאֵב
בְּפֶה רַךְ יִלְחָשׁוּ: אוֹתָךְ אֲנִי אוֹהֵב
אֲךְ בִּידֵיהֶם יִנְהָגוּ בִּי כְמוֹ הֵייתִי אוֹיֵב.

לֹא תִשְׁמַע מִמֶּנִּי אֶף צַעֲקָה
כִּי בִלְבַי אֶצְוֶרָה מוֹעֲקָה
פִּי יִדּוֹם, תִּדְבֵר הַשְּׁתִּיקָה
אֵיךְ נִגְדַע חֶבֶל אֶרֶץ, נִגְדַע וְהִכָּה.

וְלִבִּי אֵל אֶל חַי יִקְוָה
אֲלוֹי כֹל בְּרֵךְ תִּכְרַע וְתִשְׁתַּחֲוֶה
גַּם בְּרֵךְ אוֹתָם שְׁגִירוֹנֵי מִשָּׁם
עוֹד תִּשׁוּב וְתִכְרַע לְפָנַי בּוֹרֵא עוֹלָם.

לא תִשְׁכַּח לְעַד צַעֲקַת עֲנִיִּים
לא תִשׁוּב רִיקָם תְּפִלַּת נְקִיִּים
עוֹד אָבִינָךְ וְנִבְנִית בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל
וְנִבְנָה בְּצִיּוֹן מְקֹדֶשׁ ה', אֶרְיָאֵל.

ינון אליה חדד

קמעא קמעא

עֲכָשׁוּ אֲנִי בּוֹכָה

קִמְעָא קִמְעָא

כְּמוֹ שְׂקִיעַת הַשֶּׁמֶשׁ

מֵעַל חוֹף, מֵעַל

בְּתִים טְחוּנִים עֲכָשׁוּ

שְׂרוּפִים עֲכָשׁוּ

אֲנִי בּוֹכָה. חֵיל

וְעוֹד חֵיל בְּלִי לֵב

וְעוֹד שׁוֹטֵר בְּלִי לֵב

וְעוֹד כֶּתֶב בְּלִי

לֵב אוֹ רֵאשׁ פְּנוּי

לְחָשׁוּב עֲכָשׁוּ

אֲנִי בּוֹכָה

זָרִים דּוֹרְכִים

בְּרַגְלֵי גְאוּהַ עַל

כָּל מֵה שֶׁקְדוּשׁ

וּכְבֹּד יֵרֵד הַחֹשֶׁן

וְאֲנִי

כֶּבֶד חֲשֵׁבְתִי

לְחֹזֶר לְיָמֵינוּ.

יצחק אברהמי

קִרְע

יֵשׁ כְּאֵלֶּה שְׁלוֹמֵדִים
שִׁיר הַשִּׁירִים רַק עִם רֶשׁ"י,
כְּאֵלוֹ מִשָּׁל הִיא.
וְאֵיךְ בְּלִי הַמְרָגֵשׁ יִבְחִין
הָעֲבוּדָה הָאֶל־הִיתָ?

וְיֵשׁ חוֹשְׁבִים
שְׂאֵהָבִים
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
מִשָּׁל הִיתָה:
אוֹמְרִים־יִשְׁנֶה־אֶרֶץ
וְאוֹתִיּוֹת פּוֹרְחוֹת.

וְאוֹלֵי גַם
הִקְרַע בְּחֻלְצָה -
מָשָׁל,
וְהִדְמַעוֹת -
מָשָׁל הָיוּ,
וּבֵיתִי קִדְשֵׁנוּ הָיוּ לְשִׁרְפַת אֵשׁ -
גַּם הֵם מָשָׁל?

כָּאלוּ קִרַע שְׂבִילֵב
פְּחוֹת
מִקְרַע בְּנִיר.

נפתלי קירש

בגוש קטיף

נִפְגָּשִׁים

שְׁנֵי אֲחִים

מִלָּה אַחַת

עוֹלְמוֹת שׁוֹנִים

פְּגִישָׁה אֵימָה

פְּנִים חֲתוּמִים

נִגְמֹר מֵהָר

וְנִעְלַם לְעוֹלָמִים

אוֹי, מָה רַבָּה הַדֶּרֶךְ

אֶל־הַיָּם!

יעקב זכריה נמן

תהום

גלותא רביעאה - תהום רבה.

(זוהר)

מְתָהוּם אֶל תְּהוּם קוֹרְא:
 רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם,
 וְאִם לֹא קָרוֹב אָחִיךָ אֵלֶיךָ,
 וְכִי יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם,

רְחוֹק רְחוֹק
 כַּמָּה רְחוֹק
 מִמְּנִי
 מִנְחָם מְשִׁיב נִפְשֵׁי.

נפתלי קירש

נחמו

"נַחֲמוּ! נַחֲמוּ נָא! עִמִּי..."

תֹּאמֶר, אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

בְּמָה לִפְנֵיךָ אֶפְתַּח אֶת שִׁפְתֵי

בְּמָה אֲנַחֲמֶךָ בְּכַעַת, אֱלֹהֵי

הֵן סְחוּבִים הֵם בְּנֵיךָ בֶּטֶן

שְׁפוּכִים מֵאֲדָמַת שְׂכִינְתְךָ

אֶרֶץ, טְהוֹרַת אֱמוּנָה,

כְּפוּתָה לְרַגְלֵי טְמֵאת זָר

בְּיַדֵּי פְרִיצִים לֹא אָדָם

עֲקוּרָה הִיא נַפְשָׁם, אוֹ כְּמוֹשָׁה,

עֲרַב רַב שֶׁל חֻקִּים בְּיָדָם

חָבְטוּ בָּהּ מִכָּה אֲנוּשָׁה!

בְּכַעַת אֱלֹהֵי
נַחֲמָה לֹא אֶמְצָא
עַל קְרִיעַת נְשִׁמָּתָה שֶׁל תּוֹרָה

אֵךְ אֵת זֹאת אֱלֹהֵי
אֲגַלֶּה בְּלִי קוֹל
כִּי עִמָּךְ אֲנֹכִי בְּצָרָה

אלעד כהן

ר"ח אלול

